

indledningsvis gjorde rede for de væsentligste begivenheder og aktiviteter i organisationens virksomhed siden konferencen i 1970. Han nævnte således søfartskonferencen i oktober 1970, der af mange blev anset som den mest vellykkede søfartskonference siden den første i 1920, som den største begivenhed i det sidste års tid. Endvidere omtalte han bl. a. det 14. møde i styrelsesrådets rådgivende komité for Asien i september 1970 i Indonesien, hvor der var blevet fastlagt visse retningslinier for det asiatiske beskæftigelsesprojekt, og det 9. møde i styrelsesrådets metalindustrikomité i januar 1971, hvor bl. a. spørgsmål som multinationale virksomheder og arbejdsmilieuet var blevet drøftet. Under omtalen af organisationens virke i øvrigt kom han ind på den igangværende decentraliseringsproces og nævnte eksempler herpå. I den forløbne periode var der endvidere lagt større vægt på en mere omhyggelig planlægning og opfølgning af organisationens forskellige programmer.

Under gennemgangen af konferencens enkelte dagsordenspunkter hæftede han sig især ved generaldirektørens rapport: „Friede gennem dialog“ og verdensbeskæftigelsesprogrammet.

Han henviste bl. a. til rapportens påvisning af de mange forskellige årsager til den ulige fordeling af frugterne af økonomisk fremskridt; der blev fremdraget forhold som den skæve udvikling i henholdsvis by- og landområderne, racediskrimination, dårlig behandling af fremmedarbejdere og forskelsbehandling af kvinder på arbejdspladsen. Han nævnte videre den store vægt, der i rapporten lægges på de problemer, som såvel de unge som de gamle står over for i det samfund, der ændrer sig så hurtigt. Forholdet mellem tekniske fremskridt og menneskelige værdier berøres, og rapporten understreger vigtigheden af en rationel dialog som det eneste alternativ til vold i forsøget på at overvinde de forskellige sociale spændinger i samfundet.

Styrelsesrådets formand mindede om, at verdensbeskæftigelsesprogrammet så dagens lys på konferencen i 1969, hvorefter der på konferencen fulgte en rig og tankevækkende debat om emnet. Dette viste, at problemerne med hensyn til at afskaffe arbejdsløshed og underbeskæftigelse er en af hoved-

opgaverne for denne trepartsorganisation på grund af den voksende menneskelige elendighed samt sociale og politiske ustabilitet, som følger af manglende beskæftigelse. Desværre var situationen i den forløbne tid snarere blevet værre end bedre. Millioner af unge mennesker træder hvert år ind på arbejdsmarkedet og møder stigende vanskeligheder med at finde tilfredsstillende og lønende arbejde. Håbløs stagnation på landet driver store dele af landbefolkningen til byerne til en subsistensløs tilværelse. Medens moderniseringer i industri og landbrug bringer nyt håb for dem, der er omfattet heraf, medfører dette også, at tusinder af håndværkere, mindre landbrugere og landbrugsarbejdere derved mister deres udkomme. Disse problemer skulle ligeledes løses.

Han gav dog udtryk for en vis optimisme, idet flere og flere lande bliver klar over problemets alvor; således er beskæftigelsesigtet indeholdt i de fleste nye udviklingsplaner. Problemet vil ikke kunne løses uden inddragelse af arbejderne selv og arbejds-giverne, ligesom dets løsning i høj grad afhænger af den internationale solidaritet — ikke mindst med hensyn til mere liberale handelsbetingelser og bedre bistand over for udviklingslandene.

Konferencen gik derefter over til valg af præsident. Dette hverv har hidtil i princippet været beklædt af regeringsrepræsentanter. Som eneste undtagelse herfra blev den nu afdøde schweiziske fagforeningsrepræsentant og formand for fagforeningsgruppen i styrelsesrådet, *Jean Möri*, valgt til præsident for arbejdskonferencen i 1969. Dette skete imidlertid med henvisning til, at det her drejede sig om organisationens jubilæumskonference.

Efter sædvanlig turnus skulle hvervet som præsident for 1971-konferencen være gået til en regeringsrepræsentant fra Europa. Arbejdsgivergruppen ønskede dog at bringe en arbejdsgiverrepræsentant i forslag, nemlig den franske arbejdsgiverrepræsentant og tidligere formand for arbejdsgivergruppen i styrelsesrådet, *Pierre Waline*, som siden 1922 har deltaget i organisationens arbejde. Arbejdsgivergruppen fik støtte hertil af langt den overvejende del af fagforeningsgruppen.

Et stort flertal i regeringsgruppen støttede ligeledes *Walines* kandidatur under den